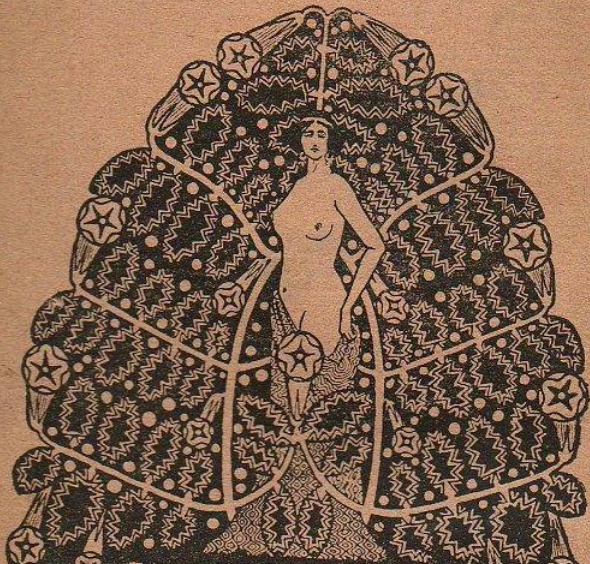
EDICE EROTICKÁ

JOSEF LUKAVSKÝ:

KLEOPATRA

ZE ŽIVOTA PRAŽSKÉ BOHEMY

40 h

Přátelům jemného delikátního humoru a lehce erotické četby, doporučujeme Edici Erotickou která vychází ve vkusných svazečkách s obrázkem.

Sv. I. Jakub Casanova: **Milkování s Lucii.** *Knížka obsahuje tři příběhy ze života tohoto duchaplného, dobrodružného kavalíra a světáka, jak je sám ve svých pověstných Memoirech líčí. Cena 50 h.*

Sv. II. Catulle Mendès: **Zlaté chmýří.** *Sedmnáct žertovných erotických črt psaných delikátním způsobem, šťastně řešícím i takové situace v nichž péro méně obratné zabředne snadno do banalit a nechutnosti. Jiskřivý styl Mendèsův zaujme snadno a čtenář neodloží knížku dokud ji do poslední řádky nedočetl. Cena 50 h.*

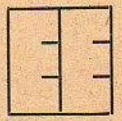
Sv. III. Honoré de Balzac: **Všední hřích.** *Výborná povídka pověstného duchaplného francouzského autora, nesoucí všechny snahy jeho tvorby. Jedna z nejlepších drobných jeho prací, kterou jistě každý rád vřadí do své knihovny. Cena 50 h.*

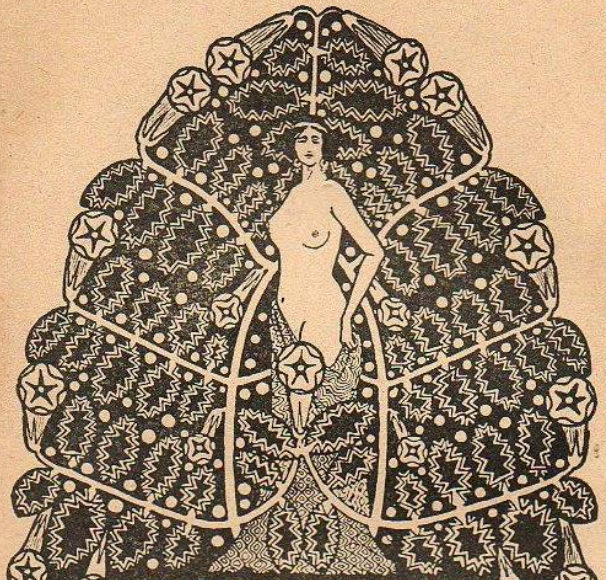
Sv. IV. Pière Louys: **Leda. Byblis.** *Překrásné poetické novellky z mythických dob starověku, sytými barvami líčící tesknou náladu lesů a hájů obydlených nymfami, satyry a hamadryadami. Cena 40 h.*

Sv. V. Josef Lukavský: **Kleopatra.** *Ze života pražské bohémy. Cena 40 hal.*

Pro příští svazky E. E. jsou připraveny výbory ze spisů:

Maupassanta, Paula Cocka, Camila Mauclaira, Catulle Mendèsa, Casanovy, Honoré Balzaca, Bocaccia a drobnosti z Altenberga, Rody-Rody, Golina, Čechova a j. vedle řady prací původních.

JOSEF LUKAVSKÝ:

KLEOPATRA

ZE ŽIVOTA PRAŽSKÉ BOHEMY

Z knihy: Ironické povídky o milování.

KLEOPATRA.

„Pokud tatík Žižka bojovával, s bratry Tábority vítězíval!“ pobrukoval si v chauvinistické náladě mladý filosof Kristian v kavárně Tůmově, kteréhosi jarního večera, kdy s nejlepším přítelem Netušilem osamotněv, popíjel šestou smíchovskou.

„Dej už s tím pokoj, podřipský vlastenče“ — přerušil Netušil Kristiana. „Člověče, co mluvíš? Víš-li, co je Říp? Víš-li, kdo byl Čech, co je to — to Podřipsko? Nic nevíš! Idiot jsi! Zabedněnec! Kdybys tak jednou ráno, kdy země se probouzí a slunce zahoří stál nahoře, nad mlhami, zahleděl se do té krásy a nechal defilovat pamětí minulost — chápej, tu krásnou, veselou, bojovnou minulost... Palcáty sviští, vozy křmí, pušky rachotí, cizáci zoufale naříkají a naši do nich perou a zpívají: Kdož jste boží bojovníci...! Eh, darmo mluvit do pařezu!“

Kristian, skončiv vlasteneckou tiradu, důkladně si přihnul. Netušil se smál tak hlučně, že probouzel sklepníky porůznu dřímající. To rozčililo Kristiana. Nahnul se k Netušilovi a řekl opovržlivě:

„Víš, kdybych nebyl slušným člověkem a Podřipanem, řekl bych ti — blbče, ale takhle toho nechám.“

„Děkuji, milý kolego“ — posmíval se Netušil.

„A bylo to krásné, bylo“ — rozohňoval se Kristian — „to byla síla, to byla báječná energie. Jako lavina řítily se voje a hromový jejich jásot pronikal nebesa. Ale dnes? Skety, tichošlápkové, anebo zrádci a mluvkové. Hyneme, hyneme! Čím více kultury, tím méně nadšení a odvahy. Hleď, Netušile — čtu všecko, jako ty — a někdy mne také chytí ta šedivá, rozdrobená literatura, ale když se rozveselím, zahodím ten naučený smutek z lektury a mám být silným člověkem, rvát se do krve a divočit, divočit! Konečně — Nitsche hlásá jinými slovy totéž. Neříká — buďme tvrdými? Co? A proto“ — Netušil ho kvapně přerušil: „Když bylo Zarathustrovi třicet let, odešel do hor — a poněvadž je tobě, Kristiane, teprve dvacet, nech toho všeho a starej se o fakultu, holky a hospody a vyplníš zatímní účel svého života. Později, až budeš na vlastních názorech stavět, můžeš si vytvořit novou cestu a nové cíle. Do té doby buď se budeš svému dnešnímu ohni smát — anebo zde ani nebudeš — červi tě mohou žrát — ano — kamaráde, červi jsou nahoře i dole — nahoře zalézají do srdcí, otravují krev, dole sytí se hnijícími troskami našeho jáství... Na zdar, Kristiane! Pijme!“

Dveře kavárny se otevřely a noví hosté vešli. Vlasatí mladíci v oblecích zcela letních, s velkými nápadnými kravatami. Vešli hlučně, jako dobří známí a ihned zasedali ke stolu, kde seděl Kristian s Netušilem. Také mladá dívka přišla s nimi. Oba přátelé se jí představili, ale ona nejevila chuti k čemusi podobnému.

„Jste zvědaví, kdo je naše milá společnice“ — smál se malíř Bohuš — ale upokojte se, to je tajemství, jež my také neznáme. Sešli jsme se se slečnou na výletě v Krči, seznámili se a když nechtěla říci své jméno, každý nazýval ji jinak, až konečně nazval ji Polent Kleopatrou, což bylo oběma stranami přijato. Viďte, slečno Kleopatro?“

„Ano. Jen prosím, aby odpadlo to slovo slečno. Při tomto jméně se to zrovna dobře nevyjímá. Buď pouze Kleopatra, anebo nic!“

S radostí návrh přijat. Picolo Svatopluk právě přinesl pivo, jiní již měli kávu před sebou a tak všichni za veselého povídání se posilňovali.

Kleopatra mluvila se všemi. Smála se vtipům Bohušovým, kvitovala sotisy Polentovy, nesmála se vlastenčení Kristianovu a vážně hovořila s Netušilem. Překvapovala správnými úsudky a nelekala se ostřejších výrazů, což jejím osmnácti letům znamenitě slušelo. Mladý žurnalista Husípírko byl u vytržení.

„To je žena, co? To by bylo něco pro našince!“ šeptal Polentovi.

„To by se psaly potom erotické lokálky" — vtipkoval tento.

„Nesmysl!" odpíral Husípírko — „kašlal bych na noviny a psal bych poesie — báječné poesie! Život by v nich zpíval, moře vášní jimi lomcovalo a pointy by jimi svištěly, jako granáty."

„A národ by to nekupoval, nakladatel by to nebral a byl bys zase nahraný. Lepší je nepsat a milovat!"

„Nehučte tak do sebe, pánové — napomínala je Kleopatra — nesmíte být sobeckými, musíte se bavit společně. Tady pan Netušil jistě již si naříká, že se mi věnuje — není-li pravda?"

„Naopak" — odpíral tento — ať jen se baví, jsem rozhodně ve výhodě. Stačí mi jeden společník — ale musím mít volno tohoto si vybrati."

„To není špatné" — pravila — „tedy já mám čest být vámi vybranou. Velice laskav!"

Netušil se ohražoval. „Tak to není — naprosto ne. Mám-li možnost vybírati, je přirozeno, že vybírám pro sebe to nejpříjemnější — ale zde vybíraly okolnosti. Ostatně jsem jim vděčen, že tak štědře na mne pamatovaly."

Kleopatra se už zase smála. „Tady si vezměte příklad" — obracela se k ostatním — „kam až vede zdvořilost. Pan Netušil je nudným, jako vyčerpaný poeta. A je mu — kolik vám je let?"

„Třiadvacet" — odpovídal.

Pozvedla sklenku vody — „Ať žijí staří mladíci!"

Připíjeli: „A šedivý strom života ať se zazelená" — volal malíř Bohuš. Znovu zazvonily sklenky. Hovořilo se dál s bohémskou nepravidelností, vtipkovalo se, jen Netušil byl malomluvným. Nikdo zdánlivě nedbal o Kleopatru, ale všichni žárlivě střežili každé její slovo, každý pohled a trpěli, když některému prokazovala jakoukoli laskavost.

Pojednou připíjel i Kristian:

„Abyste nemysleli, že neznám krásnou literaturu, volím za svůj přípitek úryvek Šaldovy básně: — Na zdraví mrtvých všech, dnes naposled — a zítra? Marný sen a marné touhy!"

„To že napsal Šalda?" — hořilil Polent — „člověče, co se ti zas zdá?"

„Nic se mi nezdá" — ohražoval se Kristian — v prémii Umělecké besedy to je černé na bílém — proto, na zdraví mrtvých všech!"

Hřmotně přiťukli až sklenka Kleopatřina se rozbila. Kleopatra se smála.

„Zlé znamení" — poznamenal Netušil.

„Pánové a dámo" — tajemně šeptal Polent — „kdo rozbije při takovém přípitku sklenku, ten do roka zemře — — —"

Stišení. Jen Bohuš se divně smál. Kleopatra usmívajíc se slzela. „Ten do roka zemře" — opakovala tiše.

Polent chtěl vše napravit a mluvil: „Ostatně se toto říkání nevyplňuje. Naše domovnice připíjela všem nebožtíkům z celé ulice dvacet let a je posud zdravá, jako kočka."

Nikdo se nesmál a veselá nálada se nevracela. Kleopatra chtěla jít domů. Všichni se nabízeli k doprovodu. Opanovala se a vesele nabídla losování.

„Kdo mne vylosuje" — pravila — „může mne doprovodit — ale po roce musí jít se mnou také..."

Šťastná karta padla Netušilovi. Zazářil radostí. Všichni platili a společně vyšli. Smutně ostatní hleděli za nimi, když po rozloučení na Karlově náměstí samotni pomalu kráčeli k Vyšehradu, do jehož setmělých ulic nesměli je následovati. Stiskli si ruce po starém zvyku a nesli utrpení tohoto okamžiku do svých bohémských, smutných příbytků. Dnes nikdo z nich neviděl vyzývavých pohledů nevěstek, jež je potkávaly, nesouce ukojení neznámým žízniclm, o nichž nevěděly, zda se k cisterně rozkoší této noci dostaví...

Láska již dávno odešla z ulic hledat počestná lůžka a na věžích teprve bila desátá.

— — — — — —

Rozmarné jaro mívá někdy tak pohádkově podivná jitra, jaká již se nikdy neopakují. Naprosto nové barvy, nálada, ton. Malíř Bohuš pozoroval

takové jitro. Nemaloval. Oči byly uchvácený krásou, do níž duše unikala a ruka nadarmo by štětcem zachycovala obraz nekonečně měnivý, jímž vibrovala píseň o nedostižné nádheře. V takových chvílích byl pouze člověkem, obdivujícím krásu. Museliny mlh dodávaly dálkám jemné stlumení výrazu a ptáci jásavě volali do modra nebes. A neviditelná a přec chápaná šla krajem krása ve své nahé velebnosti, milována sluncem a vznícenými dušemi. Šla s melancholickým úsměvem na pootevřených rtech, vyzývajících k hodům celování, s prsy panensky krásnými, na nichž nebylo stop odkájení zapadlých století. Šla majestátně po zelených kobercích přírody, protkaných miliony květů, prosycených vůněmi, obklopena visiony bývalých vyznavačů. Největší a nejpyšnější nesli její průsvitná roucha, co ostatní směli pouze vzhlížet s pokornou oddaností k věčně zářící a věčně nedostižné.

Bohuš se vzpamatoval. Duše dozpívala. Ležel na zelené stráni, kterou velmi miloval. Často zde v minulém roce pracoval. Na jaře i v podzimi. Sem také docházely jeho milenky. Několik stromů a malá skalka byly ochranci před zvědavci. Vzpomínal. Lora zde byla — taková bázlivá, podivná holka. Rvala se s ním při prvním polibku a s pláčem utekla. Pak přišla znova a se smíchem se sama nabízela. Prosila, aby nešetřil jejího panenství. Nenasytná ve své touze, žíz-

nivá rozkoší, čekávala zde na něho, nepřipouštějíc, aby maloval. Když Loru opustil, chodila Anna. To už se blížil podzim. Byla sentimentální a milovala básně. Musil ji psát bláhové verše, jež odměňovala něžnými polibky. Neměl jí úplně, nechtěla se mu vzdát, bojíc se ztráty jeho lásky. A jednoho večera ji zde zastihl v okamžiku, kdy se podávala silnému truhlářskému tovaryši. Bylo to tak komické! Tenkrát zde byla naposled. On následoval jejího příkladu a volil milenky bez uměleckých ambicí. Šičky a krámské, konečně tovární dělnice. Milovaly sice méně rafinovaně, ale za to upřímněji. Daly rády všecko, co měly a nemučily svými požadavky a nežárlily na umění. Tato stráň byla jeho zpovědnicí a slyšela nejvíce jeho vzdechů. Byla postelí jeho rozkoší s baldachýnem oblaků, rozsáhlou komnatou se střídavým světlem slunce a měsíce, kde kobercem byla zelená tráva, květy, nebo spadalé žluté listí a okny celý obzor... Přijde Kleopatra? Včera slíbila, že přijde. Zbožňuje prý ráno v přírodě. Bez Netušila prý přijde. Má ráda toho Netušila? Nikdo nevěděl. Byla stejně roztomilá ke všem a on jí doprovázel. Kdo byla vlastně? Pohádka — říkali jedni — rafinovaná, říkali druzí a všichni ji milovali. Netušil mlčel. Buď nevěděl také nic, anebo nesměl mluviti. Jako poslušný stín chodil ten dobrý hoch, kam mu velitelsky pokynula. Znamenitá holka!

Mechanicky kreslil do své studijní knížky její hlavu. „Ej bučina zelená — bača peknú ženu má —“ polohlasně prozpěvoval. Pojednou neviděl. Oči měl zakryty jemnou rukou, jejíž teplý tlak cítil. Kdo je to! ozval se jemný zvonivý hlásek. „Kleopatra“ — vykřikl. Zasmála se a zakryla mu ústa. „Nekřičet, divochu“ — pravila — „když je kolem taková nádhera je hříchem křik.“ Ale již mu kamarádsky podávala ruku. Byla jako rudý květ. Šaty, klobouk i slunečník hořely krví. Jen bílé ručky a šíje a hedvábná ozdoba klobouku se odrážely. „Co maloval můj umělec?“ ptala se. „Nic“ — odpovídal zahanben — „ležel jsem, obdivuje matku všech kumštýřů, přírodu, a vzpomínal na bývalé hlouposti.“ „A pak jsem špatně zpíval krásné slovácké písničky“ — dokládala Kleopatra. „Lhář — přece maloval — drží skicák a tužku a lže jako starý cikán. Snad to nejsem já? Bohuši — pamatujte na naši úmluvu. Chceme vytvořit malou říši přátelství. Chceme znát jen samé radosti a láska přináší utrpení.“ Bohuš mlčel. Kleopatra odložila klobouk a slunečník a trhala mateřídoušku pod skalkou. Mluvila: „Takové drobné, sotva rozvité kvítečky — dosud je jenom slunce líbalo a teď přijde surový člověk a zničí je.“ „Jste ženou, Kleopatro“ — tiše pravil Bohuš.

„Nu?“

„Tak jdete životem — šlapete po srdcích mu-

žů a místo pomocné ruky podáváte jim revolver."

„Totiž — nepodáváme se vždycky muži, emancipujeme se od něho a jeho uražené sobectví dělá z něj mučedníka."

Oba zvážněli. Bohuš v rozpacích ořezával tužku, Kleopatra vázala mateřídoušku v kytičku.

Až Bohuš přerušil ticho. „Inu, je to věčný boj silných se slabými, šťastných s trpícími."

„A hloupých s chytrými" — dodávala Kleopatra.

„Všichni umělečtí lidé jsou měkcí a hloupí" — řekl Bohuš, hledě kamsi v neurčito — "poněvadž nežijí rozumem a smysly, ale srdcem a touhami. Zpíváme písně o rozkoších utrpení, mazlíme se se svým žalem, co jiní užívají a berou s plného stolu života. To jsou ti chytří. Co myslíte, Kleopatro, není lepší to naše neurčité, věčně jen tušené štěstí, jež duši prostupuje a je studnicí našeho umění, anebo to hrubé a silné užívání?"

Usedla vedle Bohuše a něžnou, bílou ručkou hrála si s jeho tmavými kadeřemi, hledíc mu do očí.

„Jste rozkošný blázínek, Bohuši. Hleďte — jsem u vás, chápu vás i vaše dílo, nejsem zrovna ošklivá, řekněte — bylo by vám milejší odejít nyní ode mne s tichým smutkem, anebo mne vesele obejmout?"

Pohlížel na ni tázavě.

„Vidíte, přivádí vás to do rozpaků. Pamatujte, že vždy jenom ten resignuje, kdo tuší vysoko hrozny a každý je stejně ochoten vzíti, když je mu dovoleno. Rozdíl je pouze v tom, že silní jsou odhodlaní, jsou výbojnými a slabí čekají, až jim štěstí spadne do klína."

Chtěla povstati, ale Bohuš pevně svíral její ručku, hledě na ní se zanícením.

„Jste podivuhodná" — pravil rozechvěně — „vystihujete hravě problémy, ač sama — jste šťastna Kleopatro?"

Trpce se usmála.

„Nehledala jsem nikdy štěstí, Bohuši — věřte mi, nikdy."

„Jste tedy také tak slabou a čekáte na ně s touhou jako jiní, jako já —"

„Ne. Vím, co mohu očekávat. Vy i Netušil, Kristian i ostatní rádi byste mi poskytli toto štěstí — nechci je — nebylo by úplné, nebylo by krásné, poněvadž jste slabochy. Jděte! Ani usmrtit byste mne nedovedli. Chvěje se vaše tělo pod jedním pohledem ženy — kterak byste se dovedli smrti podívati do očí?" Položila hlavu na jeho prsa a tiše mluvila dál: „Povím vám episodku o jednom malém děvčeti. Třináct — ano třináct let mu bylo. Takové veselé, rozpustilé žábě. Šatičky ještě krátké, hluboké, černé, zvědavé oči a jemné hedvábné vlásky mělo.

Mazlíček sve matinky, mazlíček všech — jakési sluníčko celého domu. Dítě bylo šťastné, ale matinka, krásná paní, plná života, šťastnou nebyla. Omrzelo ji smutné, odříkavé postavení vdovy a toužila po opoře, po štěstí, po muži. A štěstí se dostavilo a byla svatba. Děvčátko se radovalo, že má zas nové šaty, že je u nich veselo a že má hezkého tatínka. Za měsíc po svatbě šťastná matinka odjela na den k příbuzným, kamsi na venek a tatínek s dceruškou ji vyprovázeli. Domů šli smutní, bez matinky, nakoupili cukroví a vína a večer byli veselými, pijíce na zdraví vzdálené matinky. Žertovali, smáli se, popíjeli, až dceruška mhouřila očka a chtěla spát. Hodný tatínek vzal ji do náruče a nesl do její postýlky. Nesl ji a líbal, rozplétal zlaté vlásky a poznal, o čem dříve nepřemýšlel — že toto dítě — třináct — ano třináct let mu bylo — je ženou... Styděl se chudinka, když ji chtěl svlékat — odešel tedy do svého pokoje, ale neuzavřel. V polospánku se odstrojila, políbila jako jindy obrázek drahé matičky, shasla světlo a vklouzla do bílé své postýlky. Spala jako čistý andělíček, jako květ liliový. Náhle dvéře se zlehka otevřely, lampa hořící v druhém pokoji, vrhla slabý proud světla do její svatyně a ozářila bílý stín. Světlo zmizelo, bílý stín po špičkách přikradl se k postýlce, měkká ruka hladila zase

zlaté vlásky, žhavé rty líbaly mladoučké tělo.. Jenom slabý výkřik, dusený polibky, prořal ještě tmu strašlivé noci.... Ráno přijela matinka a divila se, proč její mazlíček celý den pláče. Bolí ji hlava — pravil tatínek s podivným, démonickým pohledem na děvčátko, jemuž otevřel propast špatností života — a tím bylo vše vyřízeno."

Vstala, chystajíc se k odchodu.

„A jak se jmenovalo toto děvčátko," — ptal se Bohuš.

„Kleopatra" — vydechla a utíkala po stráni k silnici, vedoucí do města...

— — — — — —

Dny míjely, kolečka času zapadala v ozubi věčnosti, jaro ustupovalo despotickému červnu stejně jako ranné, něžné květy fialek a konvalinek ustoupily žhavé nádheře růží, jejichž opojná vůně opanovala vzduchové proudy.

Kleopatra vyměnila přítele. Stal se jím Kristian a všichni ostatní představovali nevyhnutelnou stafáž. Podnikány daleké výlety a Kristian míval hlavní slovo. Pro každou krajinu věděl nějaká zajímavá historická fakta a každá upomínka minulosti byla mu zdrojem rozkoše. Opouštěl historii a básnil nové děje, mohoucí se na těchto místech odehrávati. Smávali se jeho fantastickým historkám, ale Kleopatra mu byla výbor-

ným obhájcem. Nikdo nemíval pak chuti k replice.

Druhá neděle v červnu věnována Labskému Brandýsu. Drahou do Čelakovic, ostatní pěšky. Účastnil se Polent s Husípírkem, Bohuš, Netušil s Kleopatrou a Kristian. Vyjeli hned ráno. Z Čelakovic do Toušeně vykračovali všichni statně. Tam posnídali a kolem Labe a Staré Boleslavě ubírali se zvolna k Brandýsu. Kabáty přes ruce, klobouky zavěšeny na holích kráčeli. Kleopatra uprostřed. Byla oděna bíle, jen fialový pás přepínal bílý její zjev. Všecky ozdobila květy, jež cestou trhala, vesele zpívajíc. Bohuš obdivoval zajímavé partie a Polent ironicky glossoval. Husípírko skandoval nemožné verše a Kristian deklamoval o síle Boleslava knížete a utracení patrona Václava. Na mostě přetínajícím Labe a spojujícím obě města učinili zastávku. Oba protější mlýny stály tiše, jen proudy vod slavnostně šuměly. Hleděli všichni na vypínající se zámek Toskánů a Kristian líčil, jak majitel jeho cestuje celý rok vlastní lodí dalekými moři, jakoby štván výčitkami tragedie, při níž zahynul mladý jakýsi hoch, miláček a nástroj jeho perversních choutek. Kleopatra vykřikla, ručkou ukazujíc v dálku, kde řeka tvořila záhyb, v němž právě na volnou prostoru vypluly vory. Zvolna, jako znavení hadi se klikatě mihaly vlnami, jež jimi rozraženy vrhaly se na zelené břehy, kde tříštily se v stříbrný déšť krůpějí. Voraři stáli klidně na spojovacích trámech, pokuřovali a řídili směr plavby. Blížili se jezu. Hučel divoce a shazoval proudy vod se svých beder do hlubiny, kde spodní proudy s nimi zápasily. Ještě zbýval okamžik. Kleopatra s ostatními napjatě pozorovala. Vor projížděl jezem. Mladý hoch, kormidelník, stál zcela v popředí a hleděl do vln. Pojednou se střelhbitě shýbl a již zmizel v zpěněných vlnách. Dřeva praskala, celý vor se zdál trhati při prudkém nárazu. Ale již objevil se hoch, střásaje s kadeří nemilé dešťové kapky, ostatní voraři po jeho příkladu mizeli a zas se zjevovali a vory klidně jeden za druhým podjížděly most a pluly dále k severu. Polent řečnil, jak náš národní majetek pluje do ciziny, nadával naší nepodnikavosti a Husípírko recitoval verše o ponuré kráse polárních krajin. Netušil rozechvěně povídal Kleopatře o duších, jež plují v nekonečno a tato neposlouchajíc mluvila s Bohušem o pružné síle a odvážnosti těchto vorařů. Kristian mezitím došel konce mostu a volal ostatní. Srazili se zase ve veselou tlupu, již nebylo nic svato, co mohlo vyvolat smích. Prohlédli město a po obědě u Branžovských šli do zámeckého parku. Bohuš skizoval jakousi sluneční náladu a Husípírko pracně vyrobil romanci o neznámé komtesse, začínající přísným veršem: „Krev vaši svýma

vypíti chci rtoma“ — za jejíž přednes odměněn ironickým potleskem a Polentovou impertinencí o kandidátu řeznictví. Ale když připsal báseň Kleopatře byl jako osobní básník vzat do ochrany touto, což stačilo k zachránění pro celé odpoledne. V parku procházela se domácí děvčátka svátečně naparáděná, tučný nějaký kněz si vážně vykračoval a mladá vychovatelka hrála si s židovskými dětmi na schovávanou, pozorována dvěma výrostky, kteří hvízdáním napodobovali drozda, jenž se chvílemi ozýval. Mrtvé nedělní odpoledne nebylo v souladu s veselostí naší společnosti, Kleopatra navrhla rozchod, vyhražujíc si společníkem Kristiana. Stalo se. Bohuš a Netušil volili samotu a šli hloub do parku různými stezkami, Polent s Husípírkem šli za dvěma domácími děvčátky a Kleopatra odcházela malou brankou do druhého, méně upraveného sadu, kam ji následoval radostně Kristian. — — — Děvčátka koketovala s Polentem, což dráždilo erotického Husípírka. Polentova černá hlava s výrazným nosem a jiskrným zrakem dělala dojem — naproti tomu ubledlá a sentimentálně stažená tvář poetova nijak nepoutala, svědčila o nepatrné energii a to děvčátka vždycky vystihnou, odkud lze se nadíti útoku, na nějž čekají. Několik poznámek jen tak mimochodem, náhodou ztracená růže a seznámení bylo hotovo. Mladé panstvo se představilo a Polent sbíral

látku pro své ironické sentence o husičkách, jimiž mezi kamarády se blýskával a Husípírko bavil neúnavně krásné slečinky řečí květnatou, protkanou citáty a parabolami vlastními i adoptovanými. Děvčátka se smála jako hrdličky, odhalovala intimní své radosti, mluvila nadšeně o Praze, o květinách a hulánských důstojnících, jejichž pluk zde částečně ležel a slibovala, že některou neděli přijedou do Prahy, což Husípírko přijal s nadšením. A tak chodili a se bavili, jako obyčejní pořádní mladí lidé a začínali právě nevyhnutelný rozhovor o ceně hubičky a definici tak zvané první lásky.

— — — — — —

Bohuš v kterémsi zákoutí kreslil fantastickou skupinu habrů. Na jednom ze stromů byla mezi větvemi přivázána Kleopatra a dole zástup žen se cynicky vysmíval a hrozil zařatými pěstěmi.

— — — — — —

Kristian s Kleopatrou došli k zámku a usedli na lavičku v malé verandě, odkud se otvíral krásný pohled do okolí. Hluboko pod nimi chvátalo Labe, městečka a vesnice svou bílou výstavnosti odrážela od zelených rovin a v dálce uzavíraly obzor namodralé, rozlehlé lesy. A na všecko padaly žhavé proudy slunce.

Mlčeli.

Z duše do duše přecházela touha. V zelený

přísvit očí vkrádala se vášeň. Žhavé plameny dotýkaly se krve. Doznívaly dissonance. Šla elegie okolo. Rostly stíny, kvetly bizarní svlačce. A zvučely jemné, melancholické rhytmy. Tiše, houpavě, šelestily, dráždily. Se slzami odcházely radosti. Smutně a těžce a neúprosně. Zpívali ptáci, plakaly duše. Korouhvička na zámecké věži skřípěla. Našly se žhavé ruce, našly se žíznivé rty, našla se vyprahlá srdce, ale nenašla se slova, jež by profanovala slavný okamžik.

Teprve na zpáteční cestě šeptali v trhaných, neurčitých větách sladké nesmysly, akcentované polibky a volili nejužší chodník a nejskrytější k svému návratu za opuštěnými přátely.

— — — — — —

Sentimentální Netušil v téže chvíli osušoval oči zarudlé pláčem a nutě se do úsměvu vracel se ze svého úkrytu u zahradní zdi, kam slunce nevnikalo a kde bylo dobře těm, kdo učili se trpěti.

— — — — — —

Sešli se všichni. Každý vypravoval jinou lež o uplynulé hodině, nikdo nevěřil druhému a všichni se radovali, jak mistrně se ovládají a s jakou bravurou dovedou se přetvařovat. Chvíli setrvali v blízké Houštce a večerním vlakem odjeli do Prahy, jako nejlepší přátelé a z nádraží doprovázel Kleopatru opět Netušil.

— — — — — —

V malé útulné hospůdce, v níž scházívala se veselá bohéma bylo veselo. Rakety vtipů sršely, pivo bylo řízné a nálada jako obyčejně náležitá. Kniha domácích karikatur kolovala a každou chvíli se někdo vytasil s novou pošetilostí.

Mnoho hladových a mnoho žíznivých bylo pohromadě.

Kleopatřini přátelé také. I ona. Rozveselená a vtipná.

Bohuš právě dokončoval řeč: „Čert vzal genie a posadil akademické strašáky do zelených lučin umění. A vlasaté děti chodí kolem a bojí se rozběhnout na kostnaté hastroše, srazit je z pytlů zlata a vztyčit nové vlastní prapory nad jejich popelem. Jaké by to bylo extempore v kronice umění! Jedno mohutné gesto, jedna odhodlaná rána a shrklo by staré haraburdí a zasypalo všecky ty moly a myši a sysly v jejich kožešinách a teplých děrách."

Výborně! burácelo místností.

Pozooorr! volala sklepnice Fany, proplétajíc se mezi stoly s hromadou sklenic.

Kočébr Levandule zpěvavě provolával: „Pánové, čerstvé cibulky, karfiol i sardinky, pro dámy pečené kaštany" — — — Hlas jeho zanikal v

prudkých akordech pianisty, který doprovázel mnohohlasý sbor:

My jsme Ašanti kůže sic bílé,
v hospodě najdou nás každičké chvíle,
stále se milujem, žijem a hodujem,
ač hajló pějeme matici přejeme.

Zuřivé tlučení tácky a sklenicemi píseň končilo.

Zase přišli noví hosté. Malý, ryšavý človíček, pohyblivý jako rtuť a dlouhán s průsvitnou pletí a černým skřipcem. S novým jásotem vítáni.

Dlouhovlasý pianista zahrál tuš a noví příchozí uvedeni v čelo stolu.

„Pivo!" volal skuhravě dlouhán — „Žízeň jako trám! A tento — buďme veselí, obyvatelé — to nic nestojí a je to jistější než záloha na verše. A program — dnes musíme něco udělat na počest — tento — slečny Kleopatry." Fismole — bouchni do klávesů — Lindori musí dirigovat!"

„Výborně" hlučelo místností — „Hymnus!" — „Lindore — diriguj!"

„Ale, co vás napadá" — odporoval tento — „napřed pitivo a potom" — Nedomluvil. Několik mocných paží pozvedlo jeho drobnou postavičku a než se nadál stál na židli u piana, třímaje v pravici taktovku a v okamžiku bouřilo místností:

Znáš ten kraj, kde scházejí se
všeho druhu kumštýři,
kteří vládnou myšlenkami
méně haliři?
Znáš ten kraj, kde scházejí se
bodří naši sousedi,
kteří často na ruch mladých
rádi pohledí?

V Jungmannové je to hnízdo,
člověk se zarazí, jsou tam nové obrazy,
v Jungmannové je to hnízdo
sádra už tam není žádná, ale samé obrazy.
To nevadí ale hostům nést ke rtům sklenici,
zpívat, tříškat při pianu až uloví opici,
až uloví opici.
Ale co je potom komu, když ji nesem' řádnou
domů,
smích a rozkoš plá nám ze zraku, my jsme
četa pravých pašáků,
alkohol ať jak chce řádí
my zůstanem kamarádi
vždycky v našem zlatém Monaku
v našem Monaku!

Nevylíčitelný hluk píseň zakončoval.

Sklenice vzneseny do výše a staré přátelství upevňováno nadšenými přípitky. Přítomné ženy a příbuzné bohémů kamarádsky připijely o-

statním, šťastné v této společnosti, kde zapomínaly na žal svých domovů a několik hodin mohly být proniknuty absolutní veselostí.

„Mane, hoď havíře“ — volal kdosi.

„Né, ať deklamuje Tlukanda“ — odpíral Man — „herče, dej něco do placu.“

„Nesmysl — na mne ještě dojde — ať dá Lindori „Baladu o rytíři Zoftovi“ — to je přece něco.“

„Až jindy — ta má tuze tlustou pointu“ — bránil se Lindori.

„Tak — o jednom rytíři a třinácti princeznách!“ volal jiný.

„Drahý Louis, dneska můj's“ — citoval kdosi úryvek.

„To je dobrý“ — vyprávěl malíř Fajnový Kleopatře — „tam jsou verše! Počkejte — nálada vládla — k zdrcení Mádla — nebo pravici zvedám, individualitu si vzíti nedám!“

„Tak to dělejte,“ žadonila Kleopatra.

„Ale kde, před vámi to nejde. Otrávit vás nesmíme.“

„Tak ať dělá Kartuš: Legendu o stvoření malíře Stofa“ — volal sochař Lacinovský.

„I dejte — mi tento pokoj — obyvatelé — to se vám — tento — řekne — bez nálady dělat náladu; — dělejte universitní extense. Nesnědený může přednášet o krajinářství a honitbě, nosatý Lesíček o moderním pastýřství, Man o

havířích v pleneru, Fajnový o ušlechtilém obcování s lidmi, Štof o sociálním postavení vojáka —“

„A ty“ — přerušil Kartuše Fajnový — „o rozdílu alkoholika a lidí“.

„Třeba — tento — jak chceš“ — přisvědčoval Kartuš — „jen když nemusím přednášet tu pámbusovskou legendu.“

„Velectěné dámy a pánové! Slavné Monako!“ volal Husípírko — „pan Netušil v průběhu právě absolovované vřavy napsal tragikomickou báseň, kterou laskavě přednese slečna Kleopatra.“

„Znamenitě! Deklamovat!“ aklamovalo shromáždění úvod Husípírkův.

Kleopatra po chvíli zdráhání svolila přednášet. Četla báseň s Fismolem, který se ihned nabídl improvisovat melodram. Dočtla a rozechvěna prosila Bohuše, aby ostatním vysvětlil, že nemůže napsanou báseň přednášet. Ale marné bylo všeliké vysvětlování — jednou svolila tak musí slovu dostáti. Nezdráhala se tedy více a přednášela měkkým, dojímavým hlasem podivné sloky Netušilovy, doprovázena přiléhavými, žalujícími tony piana...

Fatum.

Byl večer jarní — večer plný hvězd,
melancholický večer pohádkový.

Pět stromů chtělo v onen večer kvést
dušemi, srdci, touhami i slovy.

Pět lidí, kteří znali utrpení
v ten večer chtělo poznat kouzlo štěstí,
zář pohledů, plameny políbení
a rozkoš, jež je schopna v Eden vnésti.

V ten večer žena — světlo — přišla k nim
a ve všech srdcích požár roznítila
úsměvem, stiskem ručky laskavým,
jak Kleopatra, panovnice bílá.

A neštěstí se v onen večer stalo:
sklo rozbito a víno plálo krví —
v ten večer o slávu se losovalo,
kdo Kleopatřin vasal bude prvý...

Do roka umře, kdo vyvolen byl
po boku nejkrásnější ze všech paní.
Tragický osud dobře vyvolil
hrdinu večera i milování.

Výroční den se zvolna přibližuje —
již čtyři stromy svadly v světla žáru.
Loď vykoupení do věčnosti pluje
a zakotví, jak přiblíží se jaru..."

Kleopatra umlkla. Přelétla zrakem poslouchající. Viděla klidné, nechápající zraky nezasvěcených, bledé tváře Bohuše, smutný pohled Kristiánův, zlověstné zablesknutí sklopených očí Netušilových, prosící výraz Husípírkův a ironický úsměch Polentův. Opanovala se a dokončila:

„A bude zase večer plný hvězd,
melancholický večer pohádkový — — —
Jen čtyři smí v ten večer pohár vznést —
ostatní — dvojí ostrý výstřel poví."

Skončila skoro šeptem. Fismol prudkými akordy dohrál. Všichni gratulovali Kleopatře k mistrnému přednesu a Netušilovi k napsání básně.

„Z tebe, obyvateli, přece něco bude" — volal dlouhán.

„Nezbude k tomu čas" — temně odpovídal Netušil.

Zábava vzala na sebe opět jiný ráz, když Lesíček začal zpívat kuplety a herec přednášel komické balady.

Ku Kleopatře přisedl Polent.

„Jsem posledním, Kleopatro — dovolte mi, abych jako evangelista mohl býti prvním. Jsem přítelem tragiky — a poněvadž se blíží osud — dovolte, abych s vámi se mu podíval do tváře a po případě mu oči vyloupal. Ať potom — slepá

potvůrka — se přidruží ku své tetě Náhodě a učiní ji svojí maitressou."

Odcházeli tentokráte spolu dříve než ostatní a za nimi zaznával refrain:

Mějme se tak všichni stále rádi,
buďme vždycky věrní kamarádi...

A když se u domu, v němž Kleopatra bydlila, loučili, hleděli na sebe úskočnými pohledy nepřátel, kteří se cítí stejně mocnými a poznají, že jenom lstí je možno zvítěziti. Kleopatra uzavřela za sebou dveře a Polent ironicky se usmívající zaměřil k Moráni. Zbytky sněhu leskly se na černých obrysech domů.

— — — — — —

Přišlo jaro po nepříjemných plískanicích a deštivých a zachmuřených dnech, jako zlatá doba osvobození. Po hloupé periodě plesů a masopustního repertoiru divadel, nastaly chvíle velikých koncertů, posledních intimních večerů společnosti, před rozjezdem na venkov, elegantní svět dandyů a krasavic ve skvělých toiletách plnil promenadu a všichni zasnoubení uplynulé saisony vodili se okázale hlavními třídami, chlubíce se dobytou kořistí.

Husípírko navštívil sochaře Polenta.

Hovořili, sedíce na nízkých taburetech a balíce papirosy. O všem možném povídali. O drob-

ných skandálech posledních dnů, o zbytečnosti literárních polemik, o nových dílech svých přátel. —

Konečně přešel hovor na Kleopatru.

„Tys ji také miloval, viď" — ptal se Polent.

„Inu miloval — nemiloval, jako ostatní. Oslepila mne, zmámila — eh, bylo to příliš krátké ku štěstí a přece dosti dlouhé k utrpení."

„Na podzim, — viď, kamaráde — tos byl ty na řadě. Byl jsem v Berlíně tenkrát — ani nevím, jak to všecko bylo. A ona se jen smála, když jsem se jí tázal."

„Smála — smála" — rozčiloval se Husípírko — „k smíchu to zrovna nebylo. Celý podzim jsem měl zkažený — a já mám zrovna ten čas nejraději. Je tak úlisný, měkký, laskavý. Duši naplňuje smutkem a žádostí. A tehdy jsme spolu chodívali.

„Chodívali!" smál se Polent — „k ní, anebo k tobě?"

„Né, příteli, nic takového. Zahrada Kinských je mi svědkem."

„Mlčícím svědkem," nervosně dokončoval Polent.

„A bylo to přece tak krásné" — zpovídal se žurnalista. „Kristian byl na prázdninách, Netušil kdesi v Italii, ty v Berlíně, Bohuš na Okoři a my zde zbyli sami, zcela sami. Chodili jsme po opuštěných cestách, po zlatě spadalého listí, ru-

ku v ruce a žvatlali jako děti. A polibky naše chutnaly, jako zrající hrozny — vzácné a proto tak cenné... A když se sešeřilo a já s ní seděl na lavičce a líbal její šiji — příteli — tu jsem si přál zemřít, zemřít blahem, rozkoší, štěstím, v její náručí, na jejím klíně. Hrála si s mými vlasy, dráždila teplým přilnutím svého těla tak —"

„Jako mne" — vysmíval se sochař.

„Jako tebe, jako všecky ostatní, Polente. Je to dravec, vlídný, usměvavý lupič lidských duší..."

„Ne, ne, příteli, nade mnou nezvítězila. Já vytrval. Já zlomil zoubky šelmě. Chápeš to? Za vás jsem se pomstil, já, jenž byl posledním. Pláče, vyčítá, zuří — a já se směju. Týrá mne laskáním i surovostí — a já se směju. Je něžná, pokořená, jako prostitutka vyzývavá — a já se směju. A nemůže vyváznout, — utéci — lepím se jí na paty, volám ji nejsladšími jmeny — abych se mohl znova smát. Jsem kamenem, který ji táhne do hlubin — a přece ji udržuji nad vlnami — a směju se. Až do dneška. Dnes bych se rád smál naposled. Dnes, ve výroční den našeho setkání. Dnes bude buď na vždycky mou, anebo — — — pamatuj se na Netušilovu báseň. Mám ji — přiznám se ti — také rád — snad nejvíc ze všech, nejvíc — ale nevzdávám se tak snadno a nechci také malého vítězství. Věz — to není už ta vaše Kleopatra, ta milující Kleo-

patra bohémů — to je žena, nesmírná žena, výjimečná — v plném slova významu. Dnes se to rozhodne — přijde sem — všichni sem přijdou — pozval jsem je — budeme ještě jednou hrát va banque: o život i smrt — o štěstí s Kleopatrou, o muka bez ní..."

Sochař zmlkl, dlouze vydechnuv.

V té chvíli bylo zaklepáno na dvéře.

„Dále," volal Polent.

Vstoupil Kristian s Bohušem. Netušila omlouvali — přijde snad později.

„Sedněte, přátelé," pobízel Polent, „a posluž te si. Víno, cigarety, zákusky — na všecko jsem pamatoval. Kleopatra přijde za chvíli."

„Kleopatra přijde?" tázali se současně.

„Musí přece přijít v jubilejní večer — neboť dnes rok prvně přišla mezi nás."

Všichni mlčeli. Mechanicky nalévali víno, kouřili papirosy, snažíce se ukrýt své rozechvění, až ozval se ve dvéřích veselý Kleopatřin hlas: „Dobrý večer, pánové!"

Vítali ji všichni podáním ruky, pomáhali jí při sjímání klobouku a svrchního pláště a uvedli ji v čelo stolu.

Polent rozžal světlo lampy, pokryté rudým stínidlem a přisedl k ostatním.

Rozmlouvali zcela klidně, bez přetvářky, jak

se sluší dobrým přátelům, popíjeli víno, kouřili a vzpomínali Netušila, jenž nepřicházel. Připíjeno na zdraví, znovu naplňovány sklenice, hovořeno volně, veseleji, s onou vyzývavou vtipností, charakterisující umělce, kteří jsou posud na cestách k dalekým cílům. A čím více vína vypito, tím ostřejšími byly pointy vtipů, pronášených sentencí, tím intensivněji se jiskřily oči a vyvolávána bujará, nespoutaná nálada. Kleopatra byla roztomilá ke všem, rozdávajíc cigarety, stisky rukou i polibky a vlny její ňader, upjatých v hedvábnou bluzu, všemi zachvívaly.

A když nálada byla nejveselejší vyžádal si Polent slovo.

„Kleopatro a pánové" — začal — „dnes přišel významný den. Nebesa i peklo podávají nám své ruce, volají nás k sobě. Kukačka vyvolává dvanáctou a zrcadlo věčnosti staví před naše oči obraz jednoho roku. Jednoho z nejkrásnějších, nejslavnějších — jakých nám život dopřál. Mládí naše stálo v zenithu, umění naše mělo k němu dojíti. Ptám se vás, co jste vykonali — ptám se, jako nejvyšší spravedlnost i sebe sama i té, která měla nám být sluncem, Aspasií, Muzou, Bohem, Ideálem: Co jsme vykonali? Mlčení. Zkazili plátna bez vkusu a myšlenky, hanobili verše, dali políček vědě, posvátnou hlínu měnili v bláto — neboť nad námi nebděl ani Bůh, ani Muzy, ani Ideal, ale šklebil se Satan. Krásný,

hříšný Satan Kleopatra, kterou jsme milovali více než své umění a která rozdrásala srdce a génia proměnila v mrzáckého žebráka. Žebrali jsme u dvéří její svatyně, kde chlípnost podávala ruku lživé pruderii a odcházeli zemdlení a neschopní, abychom nedovedli více obětovat na oltáři krásy. Byli jsme psy, jež tato vlčice pokousala a dobře udělala — karabáč měla vzít a zahnat nás od svého kvetoucího ráje. Dnes, v jubilejní den, je svrchovaný čas zaplacení. Kleopatro — vám, která jste zničila čtyři mladé, slibné duše — zaprodávám pátou — vezměte si mně, který jsem nepodlehl — za muže. Slibuju vám život krásný — cestu vystlanou růžemi i trním, polibky i kletbami, žehnáním i ranami. Kleopatro — piju na naše slavné zasnoubení!"

Nikdo Polentovi nepřipil. Kleopatra ztrnule opírala se o pohovku, neschopna slova, výkřiku, těžce raněna krutostí Polentovou. Nervosní rozrušení všecky ovládlo. Slova, pohledy i gesta staly se pronikavými, úsečnými.

Bohuš odešel k oknu, jež otevřel. Proud svěžího jarního vzduchu vpadl do pokoje. Ostatní přišli k oknu za ním. I Kleopatra. Hleděla na smutné Podskalí, majestátný Vyšehrad, temnou hladinu Vltavy do níž pohlížely hvězdy. Ulice byla liduprázdná. Kdesi v podkroví ozývala se harmonika a železniční signaly protínaly ticho.

Zvonění elektrických tramvají chvílemi zaznívalo.

„A kam je vidět z vedlejšího pokoje?“ ptal Kristian, který zde byl poprvé.

„Na Smíchov a Petřín,“ odpovídal Polent.

„Tam se budu dívat já“ — prohlásila Kleopatra — „sama, jediná. Satan bude zpytovat svědomí — a buď napraví své viny, nebo je dovrší.“ Odešla.

Činili výčitky Polentovi. Smál se jim. Vysvětloval své úmysly. Vezme si Kleopatru. Ale musela být dříve pokořena, aby očištěna mohla vstoupit do chrámu štěstí.

Venku kdosi vykřikl. Jakýsi náraz se ozval a nové zmatené výkřiky svědčily o nějaké události. Hleděli dolů — jediný Bohuš šel do druhého pokoje. S výkřikem se vrátil.

„Kleopatra zmizela — okno“ — více nemohl říci, neboť všichni kvapili vedle. Po chvíli se vraceli zlomeni, bledí, beze slova vedouce Polenta, jenž byl bez vědomí.

„Mrtvá,“ plakalo všem v duši — — — — —

Noviny zaznamenaly druhý den zprávu o její smrti.

O den později sdělovaly sebevraždu básníka Netušila.

Čtvrtý den oznamoval nakladatel vydání jeho veršů, z nichž vyzařují prý mimo ohromný talent i příčiny tragického konce talentovaného básníka.

EDICE EROTICKÉ SV. V.
Vychází nejméně jednou za měsíc nákladem PŘEMYSLA PLAČKA v Praze, Palackého nábřeží č. 1781. Tiskem knihtiskárny ANTONÍNA REISE na Král. Vyšehradě č. 55. Obálka od O. Štáfla.

Od Josefa Lukavského vyšla u nás krásná, poutavá kniha delikátních erotických dialogů ze zákulisí divadelního, tedy prostředí, v němž autor jako zkušený režisér divadelní, je jistě na svém místě. Jsou to:

HERCI A HEREČKY.

Groteskní scény. Vkusná, umělecká obálka od akad. malíře Otakara Štáfla. Cena obsažné knihy velkého formátu jen 1·80 K. Vyšlo jako VIII. svazek Plačkovy knihovny.

■

Další knihou podobného genru jest Karla Štědrého:

KOMEDIE LÁSKY.

Deset dialogů. Kniha sestává ze dvou částí, z nich menší: „Manželská sonata“ otištěna byla s vého času v Horkého „Stopě“ a vzbudila již oprávněný rozruch. S uměl. obálkou Ot. Štáfla. Cena 2 K. – Plačkovy knihovny svazek X.